

Jonna Drevsen og Henrik Stampes Bryllup, den 2. Februar 1850

See nu er Brudehuset gjort,
Nu komme vi med Sangen,
Den er, om ikke noget stort,
Saa dog en Krands paa Stangen,
Et Hjertets Hurra, vældigt, som
Fra Oldtids bedste Helte.
I lykkeligt til Sprogö kom,
Paa Livets »store Belte« .
Nu skal I ud i egen Baad,
I Solskin og i Taage,
Der venter Glæde – ogsaa Graad,
Men lad *vor Herre* raade.
Staaer Troskab kun ved höien Mast,
Ved Roret Kjærligheden,
Og Hænder to, som holde fast,
Seiladsen er et Eden!
Ved *Præstö* Strand saae Barnets Blik
Hvad dansk Natur vel eier,
Men hendes Vugge-Gjænge gik
Hvor Danmarks Flag fik Seier.
Hver i sin Urtegaard som Knop
Skjöd frem, som det sig sömmer;
I Tiden ruller Blomsten op
Hvad Blomsterknoppen drömmer.
Hvordan han, som Aladdin gik
Og sögte Lykkens Lampe,
Hvad Retning hendes Tanker fik
Indtil de stod i *stampe*,
Det vilde före altfor vidt,
Og Sangen skal sig runde,
Der maa jo ogsaa levnes lidt
For Sagn og Folkemunde.
Ved Bryllups-Færd slaar Hjertets ungt,
I Blomst staaer Alt hernelen; –
»I Verden Intet er for tungt
For Ægtekjærligheden!«
Gid Myrthekrandsen, underfuld,
Som Krandsen for Madonna,
I Bryllup vorde Sölv og Guld

For *Henrik* og for *Jonna*!